

ת"פ 13992/10/19 - מדינת ישראל נגד חיים מזרחי

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 13992-10-19 מדינת ישראל נ' מזרחי
תיק חיצוני: 434425/2019

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
החלטה

כבוד השופט משה גינות
מדינת ישראל
חיים מזרחי

1. כנגד הנאשם חיים בן אברהם מזרחי, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקה ושימוש בסמים שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 7(א) + 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים, נוסח חדש התשל"ג-1973; ובעבירה נוספת של החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא, לפקודת הסמים המסוכנים.

2. מן הפרטים המפורטים בכתב האישום, מתחוויר כי ביום 3 אוק' 2019 סמוך לשעה 19:00, בביתו של הנאשם שברחוב שיבת ציון 54 חדרה, במהלך חיפוש שנערך כדין על ידי שוטרים בדירה, נמצא הנאשם כשהוא מחזיג במקומות שונים בדירה סממים מסוכנים כדלקמן:

- א. במטבח הדירה, על גבי השיש, סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 125.78 גרם נטו;
- ב. בסלון הדירה, מחולק ל- 86 שקיות, סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל 14.73 ק"ג נטו;
- ג. מתחם למיטה בחדר השינה מחולק ל- 9 שקיות סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל של 2527.09 גרם נטו.

3. עם תחילת הדיון, הגיש ב"כ הנאשם עתירה לגילוי ראייה חסויה.

במסגרת העתירה טען ב"כ הנאשם כי הנאשם בתיק זה אינו בעל עבר פלילי ואין כנגדו תיקים פתוחים.

לטענתו, הוצאו בתיק זה 2 תעודות חיסיון המתייחסות ל- 2 ידיעות. התעודה מתייחסת לכל פרט שיש בו כדי לגלות את זהותו של האדם ו/או האנשים אשר מסרו את המידע למשטרה לרבות המידע על מועד מסירת המידע, תוכן המידע ולמעט התמצית שבתעודה עצמה.

לטענת ב"כ הנאשם, ביום 19 למאי 2020, הוציא השר לביטחון פנים תעודת חיסיון אשר באה לתקן

את תעודת החיסיון שנחתמה בתאריך 11 למאי 2020, אשר החליפה את תעודת החיסיון מתאריך 12 לדצמבר 2019. במסגרת בקשתו, טען הסנגור כי בנסיבות המקרה, גובר האינטרס של עשיית צדק עם הנאשם על האינטרס של שמירה על שלום הציבור.

הסנגור טען כנגד התנהלות המאשימה והתזמון בהוצאות תעודות חיסיון חדשות יממה לפני הדיון בהליך הגישור שנקבע.

בשלב מאוחר יותר הוגש לבית המשפט כתב טענות בעניין חיפוש בלתי חוקי וקשיים ראייתיים נוספים.

כעולה ממסמך זה, מפורטים בו הטענות המפרטות את חוקיותו של החיפוש ואת המסקנה המתבקשת. לטענת הסנגור ולפיה הראיות אשר הושגו במסגרת אינן קבילות ואינן יכולות לשמש את המאשימה כנגד הנאשם.

4. לטענת הסנגור, צו החיפוש אליו התייחס כב' השופט גופמן אשר חתם על הצו, בכתובת: "ראש הנקרא, בית 2, קומות עם פרגולה, בחדרה".

הסנגור התייחס לדו"ח פעולה אירוע 6200 מתאריך 3 אוקטובר בשעה 21:30, אשר נכתב על ידי השוטר יבגני שאייביץ כשבתחילת הדו"ח ציין השוטר כי הגיע לכתובת שיבת ציון 54. לטענתו, השוטרים לא פנו לכתובת על בסיסה ביקשו את צו החיפוש אלא פנו לכתובת אחרת.

לטענתו דו"ח זה מפרט באופן שאינו משתמע לשתי פנים את כלל הטעויות וחוסר הסדר מצד שוטרי הבילוש, באופן שאינו מתכתב עם ההנחיות החוקיות בביצוע חיפוש בבית החשוד. בתחילת הדו"ח ציין השוטר כי הגיע לכתובת שיבת ציון 54 בו התמקמו שלושת השוטרים ומתברר שהשוטרים פנו לרחוב אחר. לאחר שהתמקמו אל מול הבניין, יצא צעיר מדלת הכניסה ובאותו הרגע לא ידע השוטר יבגני כי מדובר באותו חשוד שלשמו הגיעו לבצע את החיפוש. בדו"ח לא צויין כי הבלש מכיר את הנאשם היכרות מוקדמת.

אותו שוטר עט על החשוד, לקח ממנו את המפתחות עימם נעל את דלת הדירה, עוד לפני שביקש מן החשוד להזדהות. לדברי הסנגור המדובר בפעולה בלתי חוקית, השוטר הזדהה בסוף כשוטר וישירות ביצע חיפוש על גופו וזאת מבלי שהנאשם אישר לו לבצע חיפוש. בחיפוש נמצא על גופו של הנאשם כמות קטנה של חומר החשוד כסם, לשימוש עצמי בלבד.

בשלב זה, ביקש השוטר יבגני לבצע חיפוש בביתו של הנאשם. הנאשם דרש צו חיפוש אולם צו החיפוש לא היה תקף לכתובת הזו.

אין ספק כי השוטרים ידעו בסופו של דבר כי הם נמצאים בכתובת שאינה תואמת לצו החיפוש שכן כתובת החיפוש הוגדרה כרחוב ראש הנקרא ולא לכתובת החיפוש אליה הגיעו השוטרים שהינה רחוב שיבת ציון 54.

5. בעניין אופן ביצוע החיפוש בביתו של הנאשם, קיימות סתירות רבות.

תחילת החיפוש בביתו של הנאשם התבצעה ללא עדים וללא הסכמת הנאשם לקיים את החיפוש; לא הייתה שום דחיפות בביצוע החיפוש ולמעשה נכחה רק עדה אחת, כך עולה מעיון בכתיבת דוחות הפעולה של השוטרים.

בנוסף, הוציא השוטר יבגני מזכר לתיקון והבהרת נקודות בדו"ח מיום 3 אוקטובר 2019, וזאת רק לאחר 4 ימים מן הדו"ח הראשוני אשר הוצא ביום 1 באוק' 2019. עוד הוא דאג לציין כי השוטרים לא הגיעו ישירות לרחוב שיבת ציון 54 אלא לרחוב ראש הנקרא ובנוסף אותו שוטר דאג לכתוב את סיבת הבלבול בין הכתובות לאור קיומה של סימטה בין שתי הרחובות, ללא שילוט על אף שהדבר לא תועד ואינו כתוב במקום אחר בדוחות המשטרה. מזכר זה מעלה סימני שאלה רבים כאשר לטענת הסנגור מטרתו של אותו מזכר הייתה למזער את הטעויות הרבות שבוצעו על ידי השוטרים בפעולתם ובדוחות אותם הם כתבו לאחר המקרה.

6. על בסיס כל אשר נטען לעיל, טוען ב"כ הנאשם כי לא ניתן להשתמש בראיות שהושגו במסגרת החיפוש בבית הנאשם.

7. בתגובה לטענות אלו טענה ב"כ המאשימה כי ביום 3 אוק' 2019, נחתם צו חיפוש הנושא את פרטיו של הנאשם בכתובת המגורים רחוב ראש הנקרא חדרה וזאת על בסיס מידע מודיעיני מיום 25 ספטמבר 2019.

ביום 3 אוקטובר 2019, הגיעו השוטרים הממלאים תפקידם כדין אל ביתו של הנאשם לאחר קבלת מידע בטווח של 24 שעות וממנו עלה במידע כי בדירת הנאשם קיימים סמים.

עם הגעת השוטרים למקום, זוהה במקום נשוא הצו (הנאשם) על פי תעודת הזהות.

במצב דברים זה, כאשר לשוטר היה יסוד סביר להניח כי במקום מתבצע פשע או פשע בוצע זה מקרוב - נערך חיפוש על גופו של המשיב. חיפוש שהביא לתפיסתם של סמים המצויים בחזקתו.

השוטרים פעלו בהתאם לסמכותם הקבועה בסעיף 26א'(1) לפקודת סדר הדין הפלילי מעצר וחיפוש (נוסח חדש) התשל"ט-1969; בנוסף פעלו השוטרים לאיתור עדה, השכנה אסתר, בטרם נערך החיפוש בפועל בנכס.

8. ביום 19 ליולי 2020, נערך דיון בבקשת הסנגור.

לטענתו, המאשימה ביצעה כאן חטא על פשע. ביום 3 אוק' 2019 הוצאה תעודת חיסיון ולאחר זמן קצר תוקנה תעודת החיסיון. לדבריו, השוטרים נכנסו לביתו של הנאשם ללא צו חיפוש. הסנגור ביקש לחשוף לא רק את המידע ומי מסר אותו למשטרה, הוא ביקש גם לדעת באיזו שעה ניתן צו החיפוש על

ידי בית-המשפט.

לטענתו, יש הצדקה למסור לו את שמו של המקור וכן את מלוא תוכן המידע.

על טענות אלו השיבה ב"כ המאשימה, כי לא במהרה מסיר בית המשפט חיסיון וכי יש לעשות את האיזונים בין הגנת הנאשם לבין האינטרס הציבורי. במקרה זה יש חשיבות עצומה לשיתוף הפעולה בין משטרת ישראל לבין המקורות וקיימת הצדקה להגן על המקורות.

לגופו של עניין טענה ב"כ המאשימה לא נפל כל פגם בחיפוש. השוטרים התמקמו אל עבר ביתו של הנאשם, נתפסו 18 ק"ג של סמים שחלקו מחולק לשקיות, וכאשר פגשו את הנאשם הוא הזדהה בשמו ובמספר תעודת הזהות שלו.

9. עם תום הדיון, יצאתי ללשכתי ובנוכחות ב"כ המאשימה וקצין החקירות שמעתי הסברים מהם. כמו כן עיינתי במידע המודיעיני.

מצויד בכל המידע, החלטתי לדחות את עתירת הסנגור לגילוי הראיות החסויות.

10. כפי שנקבע בפסיקה מהי ראייה חיונית להגנת הנאשם, כפי שנקבע בבש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל - המבחן לחיוניותה של ראייה להגנתו של נאשם הוא אם יש בה פוטנציאל מזכה, קרי - אם הראייה עשויה לעורר ספק סביר באשמתו.

11. כאמור, מעיון בחומר החסוי ולאחר ששמעתי הסברים בלשכתי מאת נציג המשטרה, עולה כי לא מדובר בחומר החיוני להגנת הנאשם. בבש"פ 4873/17 נפסק:

"ברובם המכריע של המקרים ראיות חסויות המבוססות על מידע מודיעיני הן בבחינת עושר השמור לרעת הנאשם. רוצה לומר, שאילו הייתה התביעה יכולה לעשות שימוש בהליך הפלילי בראיות חסויות שמקורן במידע המודיעיני, מה שנבצר הימנה מטעמים מובנים של שמירת מקורות. ברובם המכריע של המקרים, הדבר היה בעוכריו של הנאשם".

12. סוף דבר - הנני דוחה את עתירתו של הסנגור לגילוי הראיות.

המזכירות תשלח העתק מהחלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אלול תש"פ, 17 ספטמבר 2020,

עמוד 4

בהעדר הצדדים.